

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze jako soud odvolací rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Milana Chmelíčka a soudkyň JUDr. Barbory Hněvkovské a JUDr. Ivy Březinové v právní věci

- žalobců:
- a) **Ladislav B.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
 - b) **Radek D.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
 - c) **Ivana J.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
 - d) **Vladimír J.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
 - e) **Josef K.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
 - f) **Jaroslav K.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
 - g) **V. K.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
 - h) **N. L.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
 - ch) **Dana M.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx
 - i) **František V.**, narozený dne xxx
bytem xxx, xxx
 - j) **Magdalena V.**, narozená dne xxx
bytem xxx, xxx

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

všichni zastoupeni advokátem JUDr. Viktorem Rossmannem
sídlem Senovážné náměstí 1464/6, 110 00 Praha 1

proti
žalované:

CIB RENT PÍSNICE s.r.o., IČO 03091104
sídlem Václavské náměstí 823/33, 110 00 Praha 1
zastoupená advokátem JUDr. Danielem Navrátilem
sídlem Revoluční 655/1, 110 00 Praha 1
za účasti vedlejšího účastníka **ČEZ a. s.**, IČO 45274649
sídlem Duhová 1444/2, 140 53 Praha 4
zastoupená advokátem JUDr. Ondřejem Davidem, Ph.D.
sídlem V Parku 2323/14, 148 00 Praha 4

o určení vlastnického práva

o **odvolání** žalobců, žalovaného a vedlejšího účastníka proti rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 4 ze dne 20. 2. 2018, č. j. 15 C 56/2017-245

takto:

Rozsudek soudu I. stupně se v zamítavém výroku I. o věci samé **potvrzuje**; ve výrocih II. a III. o nákladech řízení **se zrušuje** a věc se v tomto rozsahu vrací soudu I. stupně k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

- 1 Napadeným rozsudkem soud I. stupně zamítl žalobu na určení, že nemovitosti blíže specifikované ve výroku I. rozsudku jsou ve vlastnictví České republiky (výrok I.), žalobcům a) až j) uložil povinnost zaplatit žalované společně a nerozdílně náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč k rukám JUDr. Daniela Navrátila, advokáta (výrok II.) a dále uložil žalobcům a) až j) povinnost zaplatit vedlejšímu účastníku na straně žalované náhradu nákladů řízení ve výši 20 051 Kč k rukám JUDr. Ondřeje Davida, Ph.D, advokáta (výrok III.), to vše ve lhůtě tří dnů od právní moci rozsudku.
- 2 Rozhodl tak o žalobě, kterou se žalobci domáhali proti právní předchůdkyni žalované, společnosti ČEZ, a.s. (dále též jen „původní žalovaná“), určení, že vlastníkem nemovitostí zapsaných na LV č. xxx pro k.ú. xxx, obec Praha, specifikovaných ve výroku I. rozsudku soudu I. stupně (dále též jen „předmětné nemovitosti“), je Česká republika. Žalobci tvrdili, že na základě schválených privatizačních projektů č. MSNMP č. 11315 a MHPR ČR 3135 0000269117 týkajících se původního státního podniku České energetické závody převedl stát na původní žalovanou předmětné nemovitosti v rozporu se zákonem. Tento převod je proto absolutně neplatný a Česká republika je tak nadále vlastníkem předmětných nemovitostí, přestože v katastru nemovitostí je jako vlastníkem nyní zapsána žalovaná. Rozpor se zákonem shledávají žalobci v tom, že za užití ústavně konformního výkladu s odkazem na rozhodnutí Ústavního soudu ČR, sp.zn. IV. ÚS 96/11, je i při velké privatizaci třeba vycházet z ust. § 14 zák. č. 52/1966 Sb., o vlastnictví bytů, dle něhož mohl být v rozhodné době převeden byt do vlastnictví pouze uživateli, a rovněž

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

analogicky z blokačního ust. § 29 zák. č. 229/1991 Sb., o půdě, dle něhož nebylo možno převádět do vlastnictví jiného subjektu nemovitosti, jejímž původním vlastníkem byla církev, a to do přijetí zákona o církevním majetku. Svůj naléhavý právní zájem na požadovaném určení dovozovali žalobci od skutečnosti, že jako nájemci užívají byty, které jsou umístěny v jednotlivých budovách, jež jsou součástí předmětných nemovitostí.

- 3 Usnesením ze dne 27. října 2017, č. j. 15C 56/2017 – 182, soud připustil, aby na místo původní žalované vstoupila žalovaná, která nabyla vlastnické právo k předmětným nemovitostem na základě kupní smlouvy ze dne 8. 6. 2017 s právními účinky zápisu ke dni 8. 6. 2017. Podáním ze dne 29. 11. 2017 oznámila společnost ČEZ, a.s. (dříve původní žalovaná), že do řízení vstupuje jako vedlejší účastník na straně žalované.
- 4 Na základě provedeného dokazování prvostupňový soud zjistil, že žalovaná je vlastníkem předmětných nemovitostí, zapsaných v katastru nemovitostí vedeném Katastrálním úřadem pro hlavní město Prahu, Katastrální pracoviště Praha, na listu vlastnictví č. xxx pro katastrální území xxx, obec Praha. Vlastnické právo k předmětným nemovitostem žalovaná nabyla od vedlejšího účastníka - společnosti ČEZ, a.s. na základě kupní smlouvy č. 000016_2017 ze dne 8. 6. 2017 s právními účinky zápisu do katastru nemovitostí ke dni 8. 6. 2017. Žalobci a) až j) jsou nájemci bytů, které jsou umístěny v jednotlivých budovách, jež jsou součástí předmětných nemovitostí. Žalobci c), d), e), f), g), h), ch) a j) souhlasili s návrhem žalované na stanovení výše nájemného s účinností k 1. 1. 2018. Česká republika není (ani vedlejším) účastníkem tohoto řízení.
- 5 Soud I. stupně věc po právní stránce posoudil podle § 80 o. s. ř. a dospěl k závěru, že v daném případě naléhavý právní zájem žalobců na určení, že vlastníkem předmětných nemovitostí je (na řízení nezúčastněný) stát - Česká republika, dovodit nelze a žalobu proto zamítl. Uvedl, že žalobci se domáhali určení, že vlastníkem předmětných nemovitostí je Česká republika, žalobou podanou proti nyní zapsanému vlastníku předmětných nemovitostí, nikoli však vůči státu samotnému. Z ustanovení § 159 odst. 2 o. s. ř. plyne, že takové určení by bylo závazné jen pro účastníky řízení a nikoli již pro toho, jemuž je tímto určením vlastnické právo vnučováno. Tím by však k eliminaci stavu ohrožení práva nebo právní nejistoty v právním vztahu nedošlo a naléhavý právní zájem žalobců na požadovaném určení proto dán není. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 142 odst. 1 o. s. ř., kdy právo na jejich náhradu přiznal žalované a vedlejšímu účastníkovi na straně žalované, kteří byli v řízení plně úspěšní, když tarifní hodnotu v obou případech dovodil z ust. § 9 odst. 4 písm. b) advokátního tarifu (dále jen AT), neboť v soudním spise se nenachází ověřitelný údaj o ceně nemovitostí.
- 6 Proti tomuto rozsudku podali žalobci včasné odvolání, v němž uvedli, že soud I. stupně se s otázkou naléhavého právního zájmu, pro jehož údajný nedostatek žalobu zamítl, nevypořádal dostatečně. V souladu se soudní praxí platí, že naléhavý právní zájem ve smyslu ust. § 80 o.s.ř. je dán již existencí rozporu ve vlastnictví nemovitostí podle stavu vyplývajícího ze zápisů v katastru nemovitostí a podle stavu skutečného. Žalobci a) až j) odkazují na ustálenou judikaturu dovolacího soudu (rozsudek Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1072/99, sp. zn. 22 Cdo 1988/2000 a sp. zn. 22 Cdo 1723/2015, sp. zn. 22 Cdo 1196/2002) ze které vyplývá, že nájemce má naléhavý právní zájem na určení vlastnického práva k předmětu nájmu. Žalobci dále namítali, že je soud I. stupně nepoučil o svém právním názoru na posuzovanou věc, kdy rozsudek byl vyhlášen ihned při prvním jednání, bez toho, aby soud I. stupně ponechal účastníkům jakoukoliv lhůtu pro doplnění tvrzení a návrhů po ukončení tohoto prvního jednání ve věci. Tento postup byl při složitosti posuzované věci a zejména množství důkazních návrhů, které žalobci navrhli, pro ně zcela neočekávaný. Žalobci soudu I. stupně dále vytýkali, že nebyli poučeni podle § 118a o. s. ř. o tom, koho mají žalovat nebo kdo má v řízení vystupovat na straně žalobce. Uvedli, že současná právní praxe vychází z toho, že není-li existence naléhavého právního zájmu postavena najisto, je soud povinen poučit žalobce podle § 118a o tom, aby doplnil svá tvrzení, případně

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

označil důkazy týkající se existence naléhavého právního zájmu na určení; jestliže tak soud I. stupně neučiní, zatíží řízení vadou, která může vést ke zrušení rozhodnutí odvolacím soudem (SoJ 209/03, NS 29 Odo 850/2001; srov. též SoJ 51/02, 20 Cdo 450/2000). Soud I. stupně měl žalobce poučit o nutnosti nechat do řízení vstoupit stát.

- 7 K odvolání žalobců se vyjádřil žalovaný, který uvedl, že účastníkem řízení nebyl ten, o jehož právo se v řízení jednalo, tj. Česká republika. Tento nedostatek věcné legitimace mohl být za řízení odstraněn návrhem žalobců na přistoupení České republiky – Ministerstva financí do řízení. Takový návrh však žalobci neučinili. V otázce naléhavého právního zájmu poukázal žalovaný na své vyjádření ze dne 9. 5. 2017 s tím, že pouhá existence užívacího práva žalobců k bytům, které nejsou součástí pozemků, nepředstavuje naléhavý právní zájem na podání určovací žaloby. Užívací právo žalobců k příslušným bytům nebylo nikdy žalovaným ani vedlejším účastníkem zpochybňováno ani ohrožováno a nikdy nedošlo ke zpochybnění nabytí vlastnického práva vedlejším účastníkem ze strany jakékoliv třetí osoby, a to ani ze strany žalobců. Žalovaný též nesouhlasil s tvrzením žalobců, že řízení předcházející rozsudku trpí vadou, neboť žalobci nebyli řádně poučeni podle § 118a o. s. ř. V tomto odkázal na závěry nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 56/95. Soud I. stupně též správně zamítl žalobci navrhované důkazy k prokázání jimi tvrzeného nabytí vlastnického práva k předmětným nemovitostem vedlejším účastníkem v rozporu se zákonem. Provedení těchto důkazů by bylo nadbytečné, neboť nebyly ani splněny základní předpoklady pro úspěch žaloby žalobců.
- 8 K odvolání žalobců se vyjádřil též vedlejší účastník, který poukázal na judikaturu Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu, kterou ve svém odvolání argumentovali žalobci s tím, že tato judikatura, týkající se buď naléhavého právního zájmu nebo absence poučení soudem podle § 118a o. s. ř., je na daný případ nepřiléhavá (rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 22 Cdo 1723/2015, 29 Odo 850/2001, 20 Cdo 450/2000, 21 Cdo 2287/2017 a nález Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 4004/14). Vedlejší účastník je přesvědčen, že ve věci žalobců by obecné soudy měly setrvat na ustálené judikatuře, která předcházela nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 4004/14 a také po tomto nálezu následovala a poukázal zejména na rozhodnutí Nejvyššího soudu sp. zn. 29 Cdo 2494/99, 22 Cdo 585/2012, 33 Cdo 3678/2014, 30 Cdo 1584/2017 apod.). Z citované judikatury je zřejmé, že obecně platí pravidlo, že poučovací povinnost nelze rozšiřovat tak, aby představovala poučení v otázce věcné legitimace. Pouze ve zcela výjimečných případech, jako je např. zmírnění následků majetkových a jiných křivd, vzniklých porušováním obecně uznávaných lidských práv a svobod, nebo vynucení sporného řízení nesporným řízením, může být poučovací povinnost vztažena i na věcnou legitimaci. V projednávané věci však nejsou dána žádná specifika, která by vyžadovala nebo ospravedlňovala, aby soud poučil žalobce v otázce věcné legitimace žalovaného. Nicméně vedlejší účastník má za to, že fakticky k upozornění žalobců na to, že není dán naléhavý právní zájem na požadovaném určení, došlo, a to v rámci usnesení ze dne 16. 6. 2017, č. j. 15 C 56/2017 – 117, kterým byl zamítnut návrh žalobců na vydání předběžného opatření.
- 9 Proti výroku II. rozsudku podala odvolání žalovaná, která uvedla, že tento výrok spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Soud I. stupně při stanovení nákladů řízení v odůvodnění rozsudku uvedl, že vycházel z aktuální judikatury Ústavního soudu I. ÚS 296/16 a náklady řízení stanovil podle § 7 a § 9 odst. 4 písm. b) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif (dále jen AT) z tarifní hodnoty 50 000 Kč, neboť se ve spise nenacházel ověřitelný údaj o ceně sporných nemovitostí. S tímto žalovaná nesouhlasí. Žalobci sami předložili důkaz, který byl následně proveden soudem I. stupně, a to tiskovou zprávu vedlejšího účastníka ze dne 8. 6. 2017, ve které je jasně uvedeno, že žalovaná nabyla sporné nemovitosti na základě kupní smlouvy s vedlejším účastníkem za kupní cenu 1 276 000 000 Kč. Kupní cena dle kupní smlouvy odpovídala ceně uvedené v tiskové zprávě vedlejšího účastníka ze dne 8. 6. 2017. Prvostupňový soud měl tedy při stanovení nákladů řízení vycházet z ceny sporných nemovitostí, kdy aktuální tržní cena

nemovitostí byla lehce zjištělná ze soudního spisu a ne na zjišťování hodnoty nemovitostí zcela rezignovat. Žalovaná tedy navrhla, aby odvolací soud uložil žalobcům uhradit žalované náklady řízení ve výši 2 000 130 Kč.

- 10 Proti výroku III. podal odvolání též vedlejší účastník na straně žalované, který uvedl, že soud I. stupně měl při určení náhrady nákladů vyjít z tarifní hodnoty podle § 8 odst. 1 AT, kdy v soudním spise je dostatek podkladů o tom, jaká je cena nemovitostí. Vedlejší účastník poukázal na to, že soud rozhoduje o nákladech řízení z úřední povinnosti, přičemž soudu bylo známo, že v průběhu soudního řízení byly nemovitosti úplatně převedeny na základě výsledků veřejného výběrového řízení z vedlejšího účastníka na žalovanou, a proto si v případě předběžného závěru, že dosud nemá dostatek podkladů k ceně nemovitostí, měl vyžádat další podklady k ceně nemovitostí od účastníků nebo vedlejšího účastníka.
- 11 Žalobci ve vyjádření k odvolání žalovaného a vedlejšího účastníka do výroku o nákladech řízení poukázali na nálezy Ústavního soudu, sp. zn. 269/16 s tím, že soud I. stupně postupoval při určení tarifní hodnoty správně. Žalobci dále upozornili na naprosto odlišné ekonomické podmínky účastníků, kdy požadovaná částka žalovaného a vedlejšího účastníka na nákladech řízení je s ohledem na ekonomickou situaci žalobců zcela likvidační. Žalobci mají za to, že je na místě aplikace § 150 o. s. ř., jak pro řízení před soudem I. stupně, tak před soudem odvolacím.
- 12 Odvolací soud přezkoumal napadený rozsudek, včetně řízení, které jeho vydání předcházelo podle § 212 a § 212a o. s. ř. a dospěl k závěru, že odvolání žalobců je důvodné pouze z části, odvolání žalovaného a vedlejšího účastníka do výroků o nákladech řízení důvodné je.
- 13 Soud I. stupně provedl dokazování v dostatečném rozsahu, správně zjistil skutkový stav věci a též při právním posouzení věci postupoval zcela správně. Prvostupňový soud věc právně posuzoval podle § 80 o. s. ř. a dospěl ke správnému závěru, že žalobci nemají na určení, že vlastníkem předmětných nemovitostí je Česká republika, naléhavý právní zájem. Odvolací soud již ve svém potvrzujícím usnesení zamítavého usnesení soudu I. stupně o návrhu na předběžné opatření 16 Co 289/2017-154 předestřel svůj právní názor, když uvedl, že v daném případě nelze dovodit naléhavý právní zájem ve vztahu ke všem 51 nemovitostem, jichž se žaloba týká za situace, kdy žalobu podali pouze žalobci, kteří jsou nájemci bytů pouze v 11 z těchto nemovitostí. Odvolací soud i vyslovil, že ještě podstatnější je, že nelze dovodit naléhavý právní zájem na určení, že vlastníkem předmětných nemovitostí je stát, za situace, kdy stát – Česká republika není účastníkem řízení. Již tehdy tedy byli žalobci seznámeni s právním názorem rozhodným nyní i pro zamítavý rozsudek. Od tohoto svého názoru nemá odvolací soud důvod se odchýlit.
- 14 Námitka žalobců, že rozhodnutí bylo pro ně neočekávané a že řízení je postiženo vadou, neboť se žalobcům nedostalo ze strany soudu poučení podle § 118a o. s. ř., kdo má být účastníkem řízení na straně žalované, nemůže obstát ani obecně. Odvolací soud zde ve stručnosti odkazuje na pečlivé odůvodnění rozsudku soudu I. stupně včetně odkazu na ustálenou judikaturu. Soud se ztotožňuje s názorem vedlejšího účastníka, žalovaného i prvostupňového soudu, že takové poučení vybočuje z mezí procesních pravidel. Poučovací povinnost nelze rozšiřovat tak, aby překračovala rámec poučení o procesních právech a povinnostech účastníků a zasahovala do hmotného práva. Není povinností soudu poučovat v otázce věcné legitimace, tím spíše, když byli žalobci právně zastoupeni. Případný je pak i odkaz soudu I. stupně a vedlejšího účastníka na judikaturu Nejvyššího soudu ČR a Ústavního soudu. Naopak závěr, vyplývající z nálezu Ústavního soudu sp. zn. I. ÚS 4004/14, na který odkázali žalobci, není pro daný případ použitelný, neboť toto rozhodnutí se týká restituční věci, kdy poučením soudu mělo dojít alespoň k částečnému zmírnění následků majetkových a jiných křivd, vzniklých porušováním obecně uznávaných lidských práv a svobod. Jednalo se tedy o mimořádný postup soudu daný mimořádným charakterem restitučních zákonů. Nicméně i Ústavní soud v nálezu zmínil, že si je

vědom své judikatury i judikatury obecných soudů, dle které není věcí soudu, aby žalobce poučoval o hmotném právu či v otázce věcné legitimace.

- 15 Jen pro úplnost odkazuje odvolací soud i na právní závěr zdůvodněný ve výše uvedeném usnesení č.j. 16 Co 289/2017-154, dle něhož, i kdyby bylo žalováno správně, nemá uplatněný nárok oporu v hmotném právu.
- 16 Odvolací soud souhlasí s přiznáním nákladů řízení žalovanému a vedlejšímu účastníku podle § 142 odst. 1 o. s. ř., neboť byli ve věci plně úspěšní. Neztotožňuje se však s postupem soudu I. stupně při stanovení výše těchto nákladů řízení, kdy soud I. stupně vycházel v obou případech z tarifní hodnoty ve výši 50 000 Kč podle § 9 odst. 4 písm. b) vyhl.č.177/1996 Sb. – advokátní tarif, když dovodil, že v dané věci jde o určení práva k nemovité věci penězi neocenitelné, neboť se v soudním spise nenachází ověřitelný údaj o ceně sporných nemovitostí. Jak však správně poukázal žalovaný i vedlejší účastník, ve spise byla zmínka o ceně předmětných nemovitostí, a to minimálně v tiskové zprávě vedlejšího účastníka ze dne 8. 6. 2017, ve které bylo uvedeno, že žalovaný nabyl sporné nemovitosti za kupní cenu ve výši 1 276 000 000 Kč. Kupní smlouvu, na kterou žalovaný odkazoval, odvolací soud ve spise nedohledal. Při ústním jednání nahlédnutím do kupní smlouvy, kterou předložil žalovaný, odvolací soud zjistil, že kupní cena je odlišná od ceny, uvedené v tiskové zprávě. Na soudu I. stupně tedy nyní bude, aby zjistil přesnou částku, za kterou předmětné nemovitosti žalovaný od vedlejšího účastníka koupil a z takto zjištěné ceny vypočetl náklady řízení postupem podle § 7 tarifu, neboť je zřejmé, že nemovitá věc je penězi ocenitelná a nalézací soud může tuto částku lehce zjistit.
- 17 V průběhu dalšího řízení se soud I. stupně bude při posuzování nákladů řízení zabývat i námitkou žalobců, že je na místě aplikovat moderační právo podle § 150 o. s. ř. a tedy v řízení úspěšné žalované a vedlejšímu účastníku částečně právo na náhradu nákladů řízení nepřiznat. V dalším řízení dá soud I. stupně ostatním účastníkům prostor se k eventuálnímu uplatnění moderačního práva vyjádřit, ve vztahu k žalobcům, se zejména jedná o výzvu k tvrzení a prokazování jejich majetkových poměrů. Poté nalézací soud v daném řízení posoudí konkrétní okolnosti případu a uváží, zda jsou v daném případě dány důvody zvláštního zřetele hodné. Okolnostmi hodnými zvláštního zřetele se rozumí takové okolnosti, pro které by se jevilo v konkrétním případě nespravedlivým ukládat plnou náhradu nákladů řízení tomu účastníku, který ve věci úspěch neměl, a zároveň by bylo možno spravedlivě požadovat na úspěšném účastníku, aby náklady vynaložené v souvislosti s řízením (částečně) nesl ze svého. Jinak řečeno, je třeba zkoumat nejen dopad uložení povinnosti k náhradě nákladů řízení do majetkové sféry neúspěšného účastníka, ale i dopad nepřiznání náhrady nákladů řízení do majetkové sféry úspěšného účastníka. Při zkoumání, zda tu jsou důvody hodné zvláštního zřetele, soud přihlíží v první řadě k majetkovým, sociálním, osobním a dalším poměrům všech účastníků řízení. Významné z hlediska aplikace § 150 o.s.ř. jsou rovněž okolnosti, které vedly k soudnímu uplatnění nároku, postoj účastníků v průběhu řízení a další (srovnej rozhodnutí NS 23 Cdo 2941/2013 a 22 Cdo 2524/2014). Obecně platí, že náhradu nákladů sporného řízení ovládá zásada úspěchu ve věci. Při zvažování uplatnění moderačního práva podle § 150 o.s.ř. se prvoinstanční soud bude zabývat též skutečnou výší náhrady nákladů řízení, která by úspěšnému účastníku řízení náležela. Soud má správně nejdříve zjistit výši nákladů řízení, která by měla být procesně úspěšné straně nahrazena, následně má zvážit důvody pro uplatnění moderačního práva podle § 150 o.s.ř..
- 18 Z všech shora uvedených důvodů odvolací soud postupoval podle § 219 o. s. ř. a rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I. o věci samé jako věcně správný potvrdil, ve výrocích II. a III. o náhradě nákladů řízení postupem podle § 219a odst. 1 písm. a) o. s. ř. rozhodnutí zrušil a vrátil soudu I. stupně k dalšímu řízení. V novém rozhodnutí nalézací soud rozhodne o náhradě nákladů řízení před soudy obou stupňů postupem, uvedeným shora s tím, že v dalším řízení je vázán právním názorem odvolacího soudu..

Shodu s prvopisem potvrzuje Barbora Nevolová

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **l z e** podat dovolání k Nejvyššímu soudu prostřednictvím soudu I. stupně ve lhůtě dvou měsíců ode dne jeho doručení, avšak jen za splnění podmínek a z důvodů uvedených v § 237 o. s. ř. - jestliže napadené rozhodnutí odvolacího soudu závisí na vyřešení otázky hmotného nebo procesního práva, při jejímž řešení se odvolací soud odchýlil od ustálené rozhodovací praxe dovolacího soudu nebo která v rozhodování dovolacího soudu dosud nebyla vyřešena nebo je dovolacím soudem rozhodována rozdílně, anebo má-li být dovolacím soudem vyřešená právní otázka posouzena jinak.

Proti zrušujícímu výroku o nákladech řízení **není** dovolání přípustné.

Praha 23. října 2018

JUDr. Milan Chmelíček v.r.
předseda senátu